hvilken han snart skulle blifva den första notabiliteten. Han kände sig riktigt hemmastadd bland lejon och tigrar, leoparder och hyänor. Med sin blicks magt tyglade han dessa djur och gjorde dem underdåniga sin vilja. Benozet, fransmannen, blef afundsjuk på den unge mannens stigande rykte, ty snart öfverträffade denne honom vida i djurtämjandets konst.

Några år reste van Amburgh med Titus' menageri och besökte alla stora städer i de östra staterna, öfverallt firad och beundrad.

I Philadelphia eller Boston ville Benozet öfverträffa rivalen. I en djurpantomime, där han uppträdde med lejon, tigrar, leoparder, hyänor och andra rofdjur på en stor, med galler försedd arena, retade han djuren till högsta raseri, för att sedan åter göra dem spaka. Men hans manöver misslyckades. En kungstiger störtade sig öfver honom och ryckte omkull honom, genast öfverföllo honom de andra rasande djuren, och söndersleto samtidigt hvarandra. Det var ett fasaväckande blodigt virvarr, ett förfärligt rytande och vrålandet. Den talrikt församlade publiken var utom sig af förfäran. Midt i detta tumult sprang van Amburgh med sin järnstaf in på arenan mellan de rasande bestarna, slog omkring sig och ryckte dem med händerna ifrån hvarandra. Hans kalla, oförskräckta öga skrämde dem tillbaka. Han bragte dem ändtligen till lugn. Benozet blef framdragen, ännu lefvande, men så förfärligt sönderrifven att han dog några dagar efteråt.

Nu blef van Amburgh första biträde hos Titus och hans gage i förhållande därtill betydligt förökadt. Också fick han del af nettovinsten. Sina fattiga släktingar i hemmet understödde han hädanefter mycket ädelmodigt.

Benozets tragiska slut gjorde icke något intryck på honom; hans produktioner blefvo snarare ännu djärfvare och mera utomordentliga. Visserligen var han också den erkände mästaren i djurtämjandets konst, och ingen af hans kolleger ägde hans underbara ögon.

Han doppade sin nakna arm i friskt blod, och stack den sedan strax före fodringen, då djuren således voro riktigt hungriga, i gapet på ett lejon eller en tiger, utan att bestarna tordes naffsa till. Också sitt hufvud stack han i det största lejons, den största kungstigers uppspärrade gap. Djurpantomimerna bragte han till en sådan höjd af fullkomning, att man aldrig sett maken därtill.

Hans rykte flög öfver världshafvet. Engelska och fransyska entreprenörer uppfordrade Titus att sända honom öfver med menageriet. Titus som såg en god spekulation däri, gick in därpå. Största hälften af menageriet, omfattande de skönaste och bäst dresserade djuren, skulle under van Amburghs ledning sändas till Europa. Det ägde rum på hösten år 1838.

Resan till London gick för sig på segelfartyg, ty de nuvarande stora oceanångarna voro då ännu icke så allmänna.

På höjden af Bermudaöarna råkade fartyget ut för vindstilla.

Van Amburgh fördref tiden med att på öfre däcket lära sin björn ännu flere konststycken, till stor munterhet för skeppsmanskapet, som alldeles icke fruktade det tama djuret, hvilket blifvit allas älskling.

Plötsligt ropade en matros, som såg öfver bord.

— En haj, en haj!

Där nere, helt nära fartyget, sam också verkligen en af dessa hafvets fruktade röfvare, en haj om minst åtta fots längd, hvilken girigt snappade upp några stycken skämdt kött, som kastades öfver bord.

Flere matroser släpade fram en järnhake vid en kedja, och ett stcke späck. Det var deras afsikt att fånga och döda odjuret.

— Håll! ropade van Amburgh. Låt mig besörja det där! Jag vill försöka att tämja hajen!

Och han kastade utaf sig rock och skor för att, med järnstafven i handen, springa öfver bord.

— Hallå, sir! ropade kapten. Är ni tokig? Edra lejon och tigrar kan Ni väl tämja, men aldrig någonsin en haj!

— Just därför vill jag försöka det! löjd svaret från den djärfve simmaren, i det han behändigt sprang öfver bord och dök upp igen tätt framför hajen.

Björnen lade sig med framtassarna på relingen och skådade ned i vattnet efter sin herres och mästares tilltag.

På fördäcket samlades hela skeppsmanskapet jämte några passagerare, för att se på det uppeggande skådespelet af en strid mellan människa och haj.

Bland passagerarne befann sig också köpmannen Watts, hvilken senare i tidningarne offentliggjorde en beskrifning om den sällsamma striden.

Van Amburgh sam emot den fruktansvärda fisken och såg skarpt på honom. Ögonen på djupets vidunder voro dock lika så glänslösa, bleka stickande och kusliga mot angriparens, och det tycktes alldeles icke vara mottagligt för trollkraften i den senares ögon. Helt lugnt tuggade och sväljde det ytterligare ett stort stycke kött.

Då gaf djurtämjaren det ett slag på hufvudet med järnstafven.

Ögonblickligen lät hajen köttstycket fara, piskade ursinnigt vattnet med stjärten och snappade efter järnstafven, hvilken han sedan höll fast med sina tänder som i ett skrufstäd. Van Amburgh höll den andra ändan icke mindre fast, och på det sättet tumlade de båda omkring med hvarandra i ett vågsvall af skum och fradga.

Då blickade djurtämjaren uppåt och blef varse hufvudet på sin björn.

— Hiob! Hiob! ropade han ur böljorna. Björnen, som under årens lopp betydligt hade fullkomnat sig i sim- och vattenkonster, besinnade sig icke ett ögonblick. Han klättrade upp på relingen, hoppade öfver bord och sam till sin herrskares hjälp.

— På honom! Tag honom! Håll honom!

Björnen grep hajen med sina väldiga tassar och pressade den intill sig i en riktig dödsomfamning. Fiskens kraft dukade under för björnkraften.

Van Amburgh lät kasta till sig en harpun, och dödade därmed fullständigt hajen.

Människa, haj och björn drogos sedan i triumf upp på däcket, hvarest den senare till belöning för sin tapperhet, af det jublande manskapet erhöll en kruka full med honung.

— Ni hade rätt, kapten, sade den oförvägne passageraren; dessa hajar äro icke tillgängliga för civilisation. Det är icke möjligt att tämja dessa sjödjäflar.

Vindstillan upphörde, fartyget kunde återtaga sin fart och ankom välbehållet till London.

Vi veta af berättelser från den tiden, hvilken furore den berömde djurtämjaren gjorde i Europas hufvudstäder, hvilka trimfer han firade i London, Paris, Petersburg etc. Rik på ära och guld kunde han efter några år vända tillbaka till sitt fädernesland, som hade all orsak att vara stolt öfver honom.

Studentens lyckliga dar

Minnen från nittiotalets Uppsala

AF

MARI MIHI.

Forts. från föreg. n:r.

"Jo, nu mårru tro," menade kamraten, "jag är ute och värfvar för Den Gamle Hederlige."

Med D. G. H. förstods docent Vilhelm Lundström, som bland mycket annat utgaf den klassiskt filologiska tidskriften Eranos.

"Ser du, Eranos behöfver pengar, och nu skulle vi ut och spela ihop dem."

"Ack, jag spelar ju inte annat än priffe, och till och med detta med förlust."

"Spex?"

"Nej tusan! Klassisk komedi! Plautus' Mostellaria, alias Spöket, som Lundström håller på att öfversätta. Vi ska spela den här och på Dramaten i Stockholm och för resten öfver allt Sveriges land, inklusive de eröfrade provinserna."

"Men jag ska tentera civilrätt om fjorton dar."

"Det hindrar inte. Vi resa först i mars, och repetitionerna börja inte förrän klockan nio om kvällarna, så att du kan ägna hela dagen åt studier."

"Kära du, jag vet hur det blir. Har man teater i tankarna, blir här aldrig uträttadt ett dyft."

"Nej, det har du nog rätt uti," menade min vän, med tonfallet hos den, som lärt af lifvet.

"Men då är det ju galenskaper."

"Vet du hvad Kellgren säger? "

"Kellgren, sörmlänningen?"

"Nej, Johan Henrik, gustavianen. Så här säger han: 'Då jag ser, huru lyckan födes af olyckan, och vår nytta af våra fel, darrar jag mången gång att han sluppit en fara eller undvikit en galenskap.' — Nå, följer du med?"

"Har du talat vid de andra?"

"Ja, allt är klart. De gå med allihop: Harald och Seth och Hakon och Jonaset och Wolodja och lilla Vollrad och tant Carolina — hela klabbet. Och nu skrifver jag också ditt namn på listan."

"Nå, skrif då!"

"Bravo! Milde Molander, hvad vi ska få roligt! — Här har du rollen. Försök att plugga in första akten till i morgon kväll."

Med öm omsorg radade jag upp mina civilrättsböcker på hyllan. Det dröjde länge, mycket länge, innan jag tog ned dem igen...

*

Repetitionerna bedrefvos på Gillets bakficka samt präglades genomgående af ett sällspordt dramatiskt lif i förening med grof okunnighet om texten. Hvarje afton i en månads tid spelade vi öfver, utan att kunna ett dyft af våra läxor. Vi höllo lika trofast i våra roller som en nybörjare på hästryggen griper om sadelknappen. Regissör Lundström ref sig i håret och höll ampra förmaningstal för sina histrioner, förespående att det skulle bli pannkaka af alltihop.

Men det blef det inte. Och det hade för resten varit synd på pjäsen. Ty Titus Plautus var ju romarfolkets främste komediskribent, och Mostellaria — Spöket — räknas visst till hans bästa skapelser.

Det är historien om ett långt och lustigt upptåg i världens flydda barndom, nej, i dess glada slyngelår. — Theopropides, en hederlig gammal grekisk köpman, reser bort på någon tid i affärer, lämnande sin förhoppningsfulle son Philolaches att taga vård om hus och hem. Men det blir som att sätta bocken till trädgårdsmästare. Ledd af slafven Tranio — en antik Beaumarchasistyp — hänger sig nu sonen åt en serie af dårskaper, friköper den bedårande slafvinnan Philematium af den leda Scapha, sätter sig i skuld hos ockrare, låter vinet flöda och pengarna rulla samt deklamerar ibland ruelsefyllda måndagsmonologer — detta för att åskådaren inte skall tro att den unge galenpannan är alltigenom moraliskt fördärfvad, utan att de goda anlagen bara slumra till ett tag. Plötsligt återvänder pappa Theopropides. Stor bestörtning, ty hans hus ser inte vidare anständigt ut. För att vinna tid inbillar Tranio honom att det spökar där inne. I början lyckas han ljuga gubben alldeles från vettet, men ertappas slutligen samt utsätter både sig själf och sonen för gubbens ursinne. Det hela ser helt betänkligt ut, tills Callidamates, Philolaches' vän, försonar far och son, hvarefter Tranio — som flytt till Dionysosaltaret — omsider lyckas blidka Theopropides och återvinna hans bevågenhet, detta i slutscenen, där, stycket kulminerar i det befängda, tills den fallande didån åtskiljer de skrattande aktörerna och den skrattande publiken.

I sin förträffliga öfversättning af Mostellaria hade Lundström mångenstädes mildrat eller omskrifvit de antikt skabrösa ställena. Sådant var äfven behöfligt och borde mana dagens spexförfattare till efterföljd. Ty ledsamt att säga präglas den moderna spexlitteraturen af allt för mycken råhet. Det är inte längre "kvickt, men svinaktigt", som på Calchas' tid, utan genuin drängstugejargon. Några tvetydigheter förekomma inte mera, utan dumheterna kunna endast uppfattas på ett sätt. Och det bästa att önska nittiotalets spexdramatik vore att alla volymerna brunne inne.

Nå, trots allt lärde vi oss i alla fall våra roller till slut, insöpo dem fullkomligt smärtfritt tills vi kunde dem för lifvet. Om vi samlades igen, Mostellariaturnéns komedianter, om vi plockades ihop från tidningsredaktioner och beskickningskanslier, från skolmästarkatedrar och predikstolar, från domarebord och advokatbyråer, så skulle vi kunna friska upp minnet på fyrtioåtta timmar och spela pjäsen den fyrtionionde.

Så kom då den stora dagen, då Spöket gick öfver scenen på Uppsala teater. Det blef succés, naturligtvis. Och då vi superade på Gästis efter föreställningens slut, då vi sutto där bänkade, med det envisa fettsminket svidande i ögonvrårna, och med öfverläpparna ännu stela af mastix, ja den kvällen var det alldeles ovanligt högt i taket, äfven för Uppsalaförhållanden. Professorer och recentiorer trängde sig fram och tryckte våra händer. Och vi mottogo deras hyllning med klädsam och otvungen blygsamhet.

Följande dag matiné på Dramatiska teatern. Nästan samtliga de ordinarie aktörerna voro där, innanför kulisserna, bedyrande att all rampfeber var öfverflödig, att publiken öfelbart skulle taga emot oss med enstämmigt bifall och att det endast skulle tjäna till att skrufva upp auditoriet om vi hackade på någon replik. Tant Carolina sminkade Tranio i fru Hartmans klädloge, och direktör Personne sprang efter medicin åt Philalaches, som blifvit hes. Vi summo i en ocean af välvilja och goda råd, där vi traskade omkring bland kulisser, falluckor, tågvirke, brandsoldater, premieraktörer och rekvisita, då och då bläddrande i våra rollhäften för att dra igenom något kvistigt ställe.

Så — en sista ringning. — Plats! — Jetzt geht's los!

Ridån går upp öfver ett romantiskt neapolitanskt landskap med Vesuvius och Monte Somma i fonden. De första replikerna drunkna i vänligt välkommande sorl från parkett och rader. Scen följer på scen. Det går som en olja. Ingen är rädd och ingen stakar sig. Vi ha till och med så mycken själsnärvaro, att vi märka huru Delphium felsäger Callimadates i stället för Callidamates.

Inropningarna börja redan efter första akten. Och med hvarje ridåfall stiger hänförelsen. Vi kände på oss att där inte fanns en själ i salongen, som inte var belåten. Och därför spelade vi så som aldrig någonsin förut. Det var nog aldrig den stora konsten, men det var dess förutsättning: den stora entusiasmen, som besjälade oss. Såsom någon af åskådarna sade: man skildes från teatern i känslan af att man varit närvarande vid en minnesfest, en fest, vid hvilken man offrat åt ett ideal, som i alla sina brister äger kvar nog af glans för att skänka klarhet åt de senaste tidsåldrar.

Jag kan inte underlåta att här lämna ett par utdrag ur de massor af recensioner, som skrefvos öfver "Spöket".

Fredrik Nycander utbrister: "Sköna latinska språk, du sjöng här i unga studenters munnar. Ord blef musik, musik handling. Man förstod utan att förstå. Jag förstod, fast jag aldrig blef filosofie doktor, o, Titus Plautus!

— Kom du så, gamle skämtare, på vårt eget nordiska språk. Ah, hvilken komedi, din Mostellaria. Huru enkel, fast, klar, hög, grotesk, välgörande! O, Titus Plautus, uppstå, lär Pelle Staff och Geijerstam och fru Wahlenberg och mig och alla de andra, som för scen skrifva, att dikta med denna enkla förnämhet, denna blyga storhet midt i det naturalistiska, skrattretande! Gif oss lugn, lugn, Plautus... lugn i dåsighet, men i leende kraft, glad självmedvetenhet. Våra nerver äro förstörda af afundsjuka, grubbel och svensk punsch. Vi ha mist tron på det enkla, höga, sanna. Det enkla är dumt, säga vi. Vi äro komplicerade, tusende små människor i en, då du är en enda stor, glad, sund, härlig man.

Du speltes af ungdom, studentungdom, o, Plautus. De kunde fatta, än ej fördärfvade, din sunda värme, ditt sköna gapskratt, din vårfriska poesi. Mer rutin, och de hade haft mindre respekt för din storhet. Mer år, och de hade ej fattat din ungdom, din mer än tvåtusenåriga ungdom!

Nu förstodo de dig, dessa ofullständiga skådespelare. Nu blef du oförstörd i hänförande naivitet, uppsluppet behag. Din slaf, o Titus Plautus, honom skulle du prisat. Du skulle prisat kandidat L. Skrattade du inte i din Olymp när du hörde honom komiskt vråla, appladerade du inte med gudomsflätade händer, när han deklamerade: vänner, nu är stycket ändadt: blott applåderna kvar!

Och smålog du inte, sybaritiska skälm, åt dessa grekiska goss- och junfrutyper, dessa fagra uppsaliter i hellensk kiton och peplos! Dessa mör, dessa ynglingar. Och fann du någonsin på dina resor i Hellas en mera hellensk typ än Philolaches — L—m, östgöten, som här med tenorröst framgöt sina utsväfningskval i din genialiska bild om kroppen som ett ramlande, förstördt hus!

Ah, du log, du lifsglädjehymnare. Du trifdes, förnöjdes med alla dessa unga, de komiskt fula, de högstämdt sköna, dessa unga, som nu draga land och rike kring i triumf, omsväfvade af din odödliga ande!

Gif oss antik, gif oss sol, gif oss enkelhet, höghet, gif oss högröstade skratt, olympisk galenskap. Vi dö, vi tvina i småsinne, banalitetsrespekt, gif oss rosor och upptåg. Gif oss gudomliga löjen kring en stor lifstanke såsom vinlöfvet är viradt kring Dionysos' heliga altare. Evoe!"

René Branting skrifver:" — — Jag såg på det hvita Dionysosaltaret med mina trötta sekelslutögon och förstod, att det antikens klara lugn, han talade om, är för evigt försvunnet, om det någonsin funnits.

Hvad är det nu också för sagor om detta lugn? Ha inte människorna alltid slitit sönder sig själfva och hvarandra, ha de ej alltid ångrat och lidit? Lugnet låg i den yttre, ödets stränga ram, konturernas fina form, rörelsernas förnäma behag. Men därinnanför skälfde hjärtan, då som hos oss och riste lidelser, kanske ännu mera förhärjande än nu, då hvardagshändelsernas porlande småvågor afrunda smärtornas skarpa kanter. Skola ej Laokoon och Niobe stå kvar och ropa till ännu ofödda släkten om sorger utan mått och gräns?

En hvila ger detta tillbakablickande in i antiken. Då man finner att allt egentligt i sin helhet varit sig så likt, att tiden så obekymradt runnit fram öfver de små människovarelser som varit, så är det en tröst att veta, att den också skall skölja bort oss. Man blir ansigte mot ansikte med sig själf, så tryggt obetydande vid den vissheten. Man sprattlar en stund som en blå dagslända med afsliten vinge, och så är allt förbi, och ingenting i den stora vida världen är ändradt med det.

Det är bara det att förstå meningen med det hela. Det är för inveckladt, för djupt konstnärligt anlagdt för att vara planlöst, men hvarför äro vi till? Hvad tjänar allting till? — —

Hvad tjänar det också till att skrifva komedier, då de mönster, som gåfvos för tvåtusen år sedan, ännu äro oöfverträffade? Hvem bygger med enklare plan, med säkrare grund ett skådespel nu för tiden än hvad Plautus gjorde? Hvem ger i korta drag så många lefvande människogestalter, en sådan bild af sin tid, på en gång vemodig, lekande och öfverseende? Handlingen är väl förberedd, utvecklingen explosiv, detaljerna liffulla och delvis roande, afslutningen stilla och försonande. Hur månget lustigt skratt beredde ej Tranios filurpåfund och skämtsamma galgfågelsförnuft, och huru rörande voro ej de båda vilseledda ynglingarna — —".

*

Från Stockholm bar det af med nattåget söderut mot nya triumfer, den vackre Philolaches ståtande med en kolossal afskedsbukett, på hvars band en beundrande tärna skrifvit: le beau reste! — Sent på natten framkommo vi till vår första landsortsstad. Då vi påföljande morgon sutto vid vår frukost af kaffe och biffstekar, kom hotellägaren in, rätt burdus, röd i synen af ilska, och frågar:

"Är herrarna dom där studenterna, som ska spela teater?"

Theopropides ville inte bestrida att han inte misstagit sig.

"Jaså, men då borde väl herrarna också veta, att det inte kostar er ett öre här på hotellet, utan att borgmästare X. och rektor Y. och grosshandlare Z. och disponenten N. N. och den och den och den stå för räkningen.

"Det ha vi nog reda på!"

"Men när det ingenting kostar, då ska ni väl för h—e inte ta in kaffe och biffstek, utan i stället ostron och tryffel och champagne och havannacigarrer...

Aldrig glömmer jag huru Scapha, den bleke, lugne, skarphufvade och skarptungade hedersknyffeln Scapha, såg ut efter dessa ord. Han tog upp och tände en doftande Gianacolis samt började att med sin lågmälda, behärskade röst tala med — nej, inte med utan till källarmästaren. Han definierade i korthet skillnaden emellan gentleman och fähund, han skisserade en profil af gästfrihetens lagar, dessas undantag och inskränkningar och döda paragrafer, han talade ingående om källarmästaren själf, om oregelbundenheten af hans moral, om formen af hans hjässa, där han tyckte sig spåra kriminella linjer, och om omfånget af hans hals, hvilken tydde på apoplektiska anlag, hvilka anlag otvifvelaktigt skulle orsaka en tidig bortgång, inte denna opportunitas mortis, vid hvilken Tacitus så gärna dröjer, utan en hufvudstupafärd hän mot evighetens eldvarma tropiker.

Jag tror knappast att Scaphas ord justerade källarmästarens uppfattning. Men de kommo honom åtminstone att förbulffad hålla munnen och buga sig och gå. Och det var ju intet annat som åsyftades.

(Forts.)

Hufvudet

Så skadat att jag var nära på galen.

Kunde ej sofva—kunde knappast ligga ner.

Dr. Miles' Nervine kurerade mig fullkomligt.

"För ett år sedan led jag af en mycket svår nervös magåkomma. Jag var rädd för allting, kunde ej tåla att höra sång eller musik och att läsa eller höra talas om ett dödsfall höll nära på att döda mig. Jag kunde ej s fva och knappast ligga och bakdelen af mitt hufvud värkte så, att jag trodde jag skulle blifva galen. Mina skuldror gjorde ondt och vid minsta anledning fick jag ett anfall af nervositet. Ibland kändes det som om jag hade en klump i halsen och min mun var så torr, att jag knappast kunde tala. Jag var alldeles förtvifvad ända tills jag började taga Dr. Miles' Restorative Nervine. Jag har tagit inalles tolf flaskor samt anser mig vara alldeles kurerad. Min läkare har sedan anmärkt hur frisk jag såg ut samt sade, han önskade sig kunna säga att det var hans medicin som hjälpt mig. Han sade att det var Dr. Miles Nervine. Vi äro aldrig utan Anti-Pain Pills och anser Edra mediciner utmärkta att hafva i hemmet. Jag kan ej nog berömma Nervine, ty utom att det kurerade mig, kurerade det äfven min dotter, som lidit af dansesjuka och måste sluta hemma från skolan i åtta månader. Hon blef alldeles kurerad af åtta flaskor. Hon mår nu utmärkt bra och går till skolan hvarje dag. Vi önska tacka Er för Er godhet samt skola aldrig upphöra att lofsjunga Dr. Miles' Restorative Nervine." Mrs. C. E. Ring, Linn, O.

Alla apotekare sälja och garanteras föreka flaskan Dr. Miles' Remedies. Sänd efter fri bok om nervösa och hjärtsjukdomar. Adress, Dr. Miles Medical Co., Elkhart, Ind.

Svenska Böcker.

Egoismen, af H. Bjursten, 336 sidor, $1.— **En Skottdagshistoria**, af E. Steen, 25c.—**Dödsringen**, af A. Friedmann, 25c.—**Wassilissa**, af H. Greville, 506 sidor, 75c. — **Hökstugan**, af T. Hedberg, 25c.—**Hittebarnet** från Smolensk, af af F. Hoffmann, 25c.—**Silverflaskan**, af O. Höfer, 25c.—**Bland Munkar och Nunnor**, af B. Jansson, 323 sidor, 60c.—**Menniskan**, dess ursprung, dess lif och dess bestämmelse, af Dr. N. Lilja, med många hundra illustrationer, inb. i clothband $2.—**John Frisk**, Roman af Manfred, 25c.—**Brott och Hämnd**, af Zevigo de Montepien, $1.—**Arbetets Barn**, af Marie Sophie Schwartz, 50c.—**Passionera**, af M. S. Schwartz, 40c.— **Guld och Namn**, af M. S. Schwartz, 75c.—**Mannen af Bord och Kvinnan af Folket**, af M. S. Schwartz, 75c.—**Räddande Ängel och Drottning**, af M. S. Schwartz, 25c.

Skrif efter fullständig Katalog.

C. RASMUSSEN PUB. CO.
720—724 S. 4th St., Minneapolis, Minn.

KRYZONE

BERÖMMES AF ALLA.

En större öfverraskning har väl aldrig inträffat bland skandinaverna i Amerika än löftet från **Kryzone Chem. Co.** om att sända en flaska fritt till alla dem som först anmäla sig. Tusende och åter tusende af bref inkommo till dem i Saginaw, och tusentals flaskor blefvo sända öfverallt i Amerika den första månaden det bekantgjordes, och kort derpå inträffade hvad som var ännu bättre: tusentals anbefallningar från personer, som detta underbara medel hade botat, började att inkomma och från dem som mottagit flaskorna, och från alla hållanhölio skadlnaver om att blifva antagna som agenter för denna underbara medicin. Ty ett mera behagligt arbete finnes nog icke. Agenterna erhålla god kommission och äro väl mottagna öfver allt, då medlet hjälper de lidande. Många unga män ha allaredan öfvertagit agenturen och många husmödrar ha sändt för ett dussin och sålla flaskorna nu till vänner och grannar Det är ingen risk förbunden med försäljningen af detta medel, ty firman skall instruera agenterna till att under vissa villkor garantera medlet, eller återbära beloppet, och i sådant fall står firman i godo för agenten.

Fritt botad.

Många ha helt säkert blifvit botade fritt, men det finnes ännu åtskilliga Counties, hvartill firman ännu icke har sändt sin medicin, och till sådana platser vilja de nu göra en sändning fritt. Om ni alltså ännu icke har sändt efter medlet, så skrif genast, och bör det på samma gång tillkännagifva om ni önskar agenturen eller ej, och om ingen agent finnes i närheten skall ni kanske blifva antagen.

KRYZONE CHEMICAL CO.,
SAGINAW, - - - - MICHIGAN.

Svenska Böcker.

De nyttiga Kunskapernas Bok, af Marshall Everet, med öfver 500 graveringar efter fotografier, 320 sidor af intressant text, bunden i fin och rik silkecloth med guldpressning, $1.50 —**Konung Oscar II**, Sveriges folk och unionsupplösningen, af A. E. Strand, i fint clothband $2. — **Fritänkarp**, Aftonstormar, Morgonljusning, 60c. inb. 85c. **Svensk-amer. Uppslagsbok**, cloth $3.—**Ordböcker**: Engelsk-Svensk och Svensk-Engelsk, med fullständig uttalsbeteckning, eleg. inb. $1.25; Svensk-Engelsk och Engelsk Svensk, reviderad och förökad. 735 sidor, inb. 75c; Svensk-Engelsk och Engelsk-Svensk Fick Lexikon, cloth 50c, fint läderband, guldkantar, 75c.—**Vy-Brefkort** från alla Sveriges landskaper, äfvensom från Finland, Norge och Danmark; 12 olika kort för 25c; 25 kort för 50c; 55 för $1.00.

Skrif efter fullständig Katalog.

C. RASMUSSEN PUB. CO.
720—724 S. 4th St., Minneapolis, Minn.

Skizzer och Berättelser

af SIGURD.

Innehåll: Skrukeby väljer kommunister — Hvad tändstickorna finge se — Ett litet landtbruksmöte — Gamlafrun och Ungafrun — Den envetna grälbban te körkevärdens — Styfmor — Ett dödsfall — Willes aftonbön — Ena kärlekspaschasa i kongens familjen — Sista resursen — Hur redaktionssekreteraren blef af med sin fästmö — Lilla Greta — En skiljamessoprocess.

128 sidor. 25c.

På Vernamo Marknad

af CARL SNOILSKY

med 3 teckningar af Viktor Andresen jämte åtskilliga berättelser af framstående författare.

Innehåll: På Vernamo Marknad, af Carl Snoilsky — Onsdagsröllopet, af Sylvia — En Barnsko, af Georgia B. Dahlander — En kamp, af Gerda Falroth — I Vårluft, af Hillis — I Nöd och Lust, af Brynjulf Höst — Dristighetens Höghåtsman, af Henrik af Trolle — Ett Blomster på vägen, af Quid Vita.

128 sidor. 25c.

Familjen i Dalen

Berättelse af

EMILIE FLYGARE CARLEN.

Innehåll: I dalen — Inom hus — Ett äkta par — Kammaren och loftet — Den första otäligheten — En öfverenskommelse — Jagten — Jägaren, skogen och vid hemkomsten — Köpet — Två slags gnabb — Fisket — Morgen — En förvisning och ett återseende — Fången — Vakten — En högtid — Reinhard — En timmes regering? — Calle — Systkonen

104 sidor. 25c.

Hundår och Lyckodagar

Tecknade af FELIX VIVO.

Innehåll: Egna-hems-frågan — I köpenningen — Femtt ögontn — Vackra ögon — Julbesöket — När Kalle Ekstedt skref ihjel "Svenska Posten" — Ättens traditioner — Vårsol — "Help yourself" — Klockeklang — Pengarne torkade in— Mors förhoppningar — Hjärtats nyckel heter sång — När julljusen tändra.

96 sidor. 25c.

Två Flammor

Roman af HERMAN BJURSTEN.

Innehåll: De tre vännerna — Enleveringen — Ärelystnad — Ett streck i räkningen — Öfverläggningar — Far och dotter — Tolletten — Signor Bertini — Målaren och Mecenatens — Atelieren — En kapplöpning—Brefvet — Mötet — Öfverenskommelsen — Emanuel resonnerar — Återsendet — Ännu en gång i atelieren — hva skådespelare — Några besök — Orottan — En promenad till häst — En hemlig plan — Uppflekten — Räddaren — Bröllopsdagen.

200 sidor. 25c.

Ofvanstående böcker sändas portofritt efter beloppets mottagande.

Utförlig katalog sändes fritt på begäran.

C. RASMUSSEN PUB. CO.,
720—724 S. 4th St., Minneapolis, Minn.